

DYRYGENTURA

Nazwa przedmiotu

Wydział Dyrygentury, Jazzu,
Muzyki Kościelnej i Edukacji Muzycznej

Nazwa jednostki realizującej przedmiot

program studiów

Dyrygentura

Kierunek

Dyrygentura
symfoniczno - operowa

Specjalność

-

Specjalizacja

stacjonarne	pierwszego stopnia	obowiązkowy	wykład	indywidualne	zajęcia w pomieszczeniu dydaktycznym AMFN
Forma studiów	Poziom studiów	Status przedmiotu	Forma przeprowadzenia zajęć	Tryb realizacji	

ROK I		ROK II		ROK III	
sem. I	sem. II	sem. I	sem. II	sem. I	sem. II
☒	☒	☒	☒	☒	☒
E	E	E	E	E	E
ECTS					
4	4	4	4	5	5

Liczba godzin kontaktowych z pedagogiem **180**

Liczba godzin indywidualnej pracy studenta **600**

punkty ECTS **26**

Forma zaliczenia: **Z** – zaliczenie bez oceny | **ZO** – zaliczenie z oceną | **E** – egzamin

Koordynator przedmiotu prof. dr hab. Piotr Sułkowski

Prowadzący przedmiot prof. dr hab. Piotr Sułkowski

p.sulkowski@amfn.pl

Metody kształcenia

- wykład problemowy
- wykład z prezentacją multimedialną wybranych zagadnień
- praca z tekstem i dyskusja
- analiza przypadków
- aktywizacja („burza mózgów”, metoda „śniegowej kuli”)
- prezentacja nagrań
- rozwiązywanie zadań
- praca indywidualna
- praca w grupach
- uczenie się w oparciu o problem (PBL)

Metody weryfikacji efektów uczenia się

- egzamin (standaryzowany, na bazie problemu)
- kolokwium ustne
- kolokwium pisemne
- kontrola przygotowanych projektów
- realizacja zleconego zadania

CELE PRZEDMIOTU

- nauczanie studenta techniki dyrygenckiej w stopniu zezwalającym na pełną swobodę wypowiedzi artystycznej w pracy z zespołami orkiestrowymi
- stymulowanie rozwoju intelektualnego, osobowości, wrażliwości i smaku artystycznego studenta - zaznajomienie z rolą i zadaniami dyrygenta prowadzącego zespół orkiestrowy
- zaznajomienie z problematyką wykonawstwa zespołowego
- zaznajomienie w możliwie pełnym zakresie z literaturą muzyczną, przeznaczoną dla orkiestr, a przede wszystkim z dziełami reprezentatywnymi dla danego okresu historycznego
- rozumienie specyfiki wykonawczej dzieł różnych stylistycznie i estetycznie

WYMAGANIA WSTĘPNE

- warunkiem formalnym przystąpienia do egzaminów wstępnych na Dyrygenturę jest zdanie egzaminu dojrzałości poświadczone dyplomem maturalnym
- na egzaminie wstępnym student powinien wykazać się predyspozycjami do wykonywania zawodu dyrygenta w zakresie rozwoju intelektualnego i artystycznego, techniki manualnej, a także wiedzą i umiejętnościami w zakresie kształcenia słuchu i gry na instrumencie

TREŚCI PROGRAMOWE**semestr I**

- Utrwalenie i poszerzenie umiejętności z zakresu podstaw techniki manualnej.
- Wykorzystanie zdobytych umiejętności manualnych do wykonywania prostych dzieł orkiestrowych z okresu klasycyzmu (np. utwory Haydna, Mozarta, Beethovena – Symfonie nr 1 i 2).
- Rozpoczęcie pracy nad tworzeniem oraz rozwijaniem koncepcji interpretacyjnej utworu muzycznego.

Podstawowe kryteria oceny (semestr I)

Zaliczenie kolejnych semestrów na podstawie zrealizowanego repertuaru i zadań dydaktycznych
Ukończenie każdego semestru podsumowane jest egzaminem komisyjnym – końcową, semestralną ocenę ustala Komisja Egzaminacyjna.

semestr II

- Pogłębianie techniki manualnej, z naciskiem na rozwój niezależności obu rąk.
- Zastosowanie techniki manualnej w opracowywaniu utworów orkiestrowych z późnego klasycyzmu oraz wczesnego romantyzmu.
- Kontynuacja pracy nad interpretacją muzyczną i jej świadomym kształtowaniem.

Podstawowe kryteria oceny (semestr II)

Zaliczenie kolejnych semestrów na podstawie zrealizowanego repertuaru i zadań dydaktycznych
Ukończenie każdego semestru podsumowane jest egzaminem komisyjnym – końcową, semestralną ocenę ustala Komisja Egzaminacyjna.

semestr III

- Dalsze doskonalenie techniki manualnej i koordynacji rąk.
- Praktyczne wykorzystanie techniki w realizacji repertuaru orkiestrowego romantyzmu – dostosowanego do indywidualnych możliwości i etapu rozwoju studenta.
- Systematyczna praca nad rozwijaniem interpretacyjnego podejścia do utworu.

podstawowe kryteria oceny (semestr III)

Zaliczenie kolejnych semestrów na podstawie zrealizowanego repertuaru i zadań dydaktycznych
Ukończenie każdego semestru podsumowane jest egzaminem komisyjnym – końcową, semestralną ocenę ustala Komisja Egzaminacyjna.

semestr IV

- Rozwijanie zaawansowanej techniki manualnej oraz samodzielności rąk.
- Interpretacja dzieł orkiestrowych z okresu przejściowego między XIX a XX wiekiem – dostosowanych do aktualnych umiejętności studenta (np. utwory Prokofiewa, Strawińskiego, Debussy'ego, Ravela).
- Ciągła praca nad kształtowaniem indywidualnej koncepcji interpretacyjnej utworów.

podstawowe kryteria oceny (semestr IV)

Zaliczenie kolejnych semestrów na podstawie zrealizowanego repertuaru i zadań dydaktycznych
Ukończenie każdego semestru podsumowane jest egzaminem komisyjnym – końcową, semestralną ocenę ustala Komisja Egzaminacyjna.

semestr V

- Utrwalanie i doskonalenie zaawansowanej techniki manualnej z niezależnością rąk.

- Praca nad fragmentami operowymi: recytatyw z finału I aktu opery Czarodziejski flet Mozarta oraz wybrane partie z oper klasycznych (Mozart, Verdi, Donizetti), dostosowane do poziomu studenta – obejmujące m.in. arie, sceny zespołowe i chóralskie z udziałem solistów-wokalistów.
- Systematyczne pogłębianie pracy nad interpretacją muzyczną.

podstawowe kryteria oceny (semestr V)

Zaliczenie kolejnych semestrów na podstawie zrealizowanego repertuaru i zadań dydaktycznych
Ukończenie każdego semestru podsumowane jest egzaminem komisyjnym – końcową, semestralną ocenę ustala Komisja Egzaminacyjna.

semestr VI

- Dalsze doskonalenie techniki manualnej, z utrzymaniem niezależności rąk.
- Wykonywanie repertuaru orkiestrowego z różnych epok – dobrane indywidualnie, zgodnie z poziomem zaawansowania studenta.
- Kontynuacja pracy nad rozwijaniem świadomej koncepcji interpretacyjnej.
- Przygotowanie programu koncertu dyplomowego

podstawowe kryteria oceny (semestr VI)

Semestr 6 studiów licencjackich zaliczany jest podobnie jak poprzednie, a końcowa ocena wystawiana jest na podstawie - zrealizowanej, co najmniej połowy koncertu symfonicznego w repertuarze klasycznym - ocenianej przez powołaną Komisję

Kategorie efektów	EFEKT UCZENIA SIĘ	Kod efektu
Wiedza	posiada znajomość struktury dzieła muzycznego i modeli formalnych utworów	P6_D_W03
	orientuje się w piśmiennictwie dotyczącym dyrygentury i jej kontekstu kulturowego, zarówno w aspekcie historycznym, jak i współczesnym	P6_D_W05
	rozpoznaje i definiuje wzajemne relacje zachodzące pomiędzy teoretycznymi i praktycznymi aspektami studiowania	P6_D_W11
Umiejętności	dysponuje umiejętnościami potrzebnymi do tworzenia i realizowania własnych koncepcji artystycznych	P6_D_U01
	jest świadomy sposobów wykorzystywania swej intuicji, emocjonalności i wyobraźni w obszarze ekspresji artystycznej dyrygenta	P6_D_U02

	posiada umiejętność wykonywania reprezentatywnego repertuaru w zakresie studiowanej specjalności	P6_D_U03
	posiada umiejętność odczytywania zapisu muzyki XX i XXI wieku	P6_D_U05
	wykazuje zrozumienie wzajemnych relacji zachodzących pomiędzy rodzajem stosowanej w danym dziele ekspresji artystycznej, środków techniki dyrygenckiej, a niesionym przez niego komunikatem	P6_D_U06
	jest przygotowany do współpracy jako dyrygent z innymi muzykami w różnego typu zespołach oraz w ramach innych wspólnych prac i projektów, także o charakterze multidyscyplinarnym	P6_D_U07
	poprzez opanowanie efektywnych technik ćwiczenia wykazuje umiejętność samodzielnego doskonalenia warsztatu technicznego jako dyrygent i metodyk prowadzonych zespołów	P6_D_U11
	przyswoił sobie dobre nawyki dotyczące techniki i postawy dyrygenta, umożliwiające operowanie ciałem w sposób (z punktu widzenia fizjologii) najbardziej wydajny i bezpieczny	P6_D_U12
	wykazuje umiejętność brania pod uwagę specyficznych wymagań publiczności i innych okoliczności towarzyszących wykonaniu (np. reagowanie na różnorodne warunki akustyczne sal, zapotrzebowanie repertuarowe odbiorców, wynikające z ich zdolności percepcyjnych oraz edukacji muzycznej	P6_D_U18
Kompetencje społeczne	rozumie potrzebę uczenia się przez całe życie	P6_D_K01
	umie gromadzić, analizować i w świadomy sposób interpretować potrzebne informacje	P6_D_K02
	realizuje własne koncepcje i działania artystyczne oparte na zróżnicowanej stylistyce, wynikające z wykorzystania wyobraźni, ekspresji i intuicji	P6_D_K03
	posiada umiejętność adoptowania się do nowych, zmiennych okoliczności, które mogą występować podczas wykonywania pracy zawodowej lub twórczej	P6_D_K05
	jest zdolny do efektywnego wykorzystania wyobraźni, intuicji, twórczej postawy i samodzielnego myślenia w celu rozwiązywania problemów	P6_D_K06
	posiada umiejętność samooceny, jak też jest zdolny do budowania konstruktywnej krytyki w obrębie działań muzycznych, artystycznych oraz w obszarze szeroko pojmowanej kultury	P6_D_K08
	jest zdolny do definiowania własnych sądów i przemyśleń na tematy społeczne, naukowe i etyczne oraz umie je umiejscowić w obrębie własnej pracy artystycznej	P6_D_K09

	w sposób świadomy i profesjonalny umie zaprezentować własną działalność artystyczną	P6_D_K13
--	---	-----------------

LITERATURA PODSTAWOWA

- Hermann Scherchen – Des Dirigierens, Leipzig, J.J. Weber 1929,
- Mainz, Schott 1929; Kirill Kondrašin – Mir dirižera, Leningrad 1976,
- Muzyka; F. Endler – Karajan, Felberg SJA, Warszawa 1999, Harvey Sachs – Toscanini, PIW W-wa 1988; /, B. Pocij – Wodiczko, PWM Kraków 1964;
- J. Waldorff – Diabły i anioły, PWM Warszawa 1971;
- periodyki poświęcone życiu muzycznemu: Ruch Muzyczny, Twoja Muza, Muzyka 21 Literatura uzupełniająca - podręczniki do instrumentoznawstwa, /np.: Andrzej Chodkowski – Instrumenty orkiestry dzisiejszej, PWM Kraków 1956;
- Curt Sachs – Historia instrumentów muzycznych, PWM Kraków, 1989;
- Kazimierz Sikorski - Instrumentoznawstwo, PWM Kraków, 1975;
- Edward Chodkowski – Rola instrumentów dętych w orkiestrze XX wieku, Zeszyt Naukowy nr 21, AM Katowice 1978;
- monografie poświęcone budowie instrumentów orkiestrowych i grze na nich;
- Barenboim D. Everything is Connected. Phoenix, Berlin 2008.
- Barenboim D., Said E. Paralele i paradoksy. PIW, Wwa 2008.
- Boult A. O sztuce dyrygowania. (Thoughts on Conducting.), London 1963. Edler F. Karajan. Felberg SJA, Wwa 1999.
- Florencio J. Prawykonanie utworu współczesnego w perspektywie koncepcji interpretacyjnej dyrygenta. Praca doktorska AM Poznań 2018. Harnoncourt N. Muzyka mową dźwięków,
- Fundacja Ruch Muzyczny, Wwa1995. Harnoncourt N. Dialog muzyczny, Fundacja Ruch Muzyczny, Wwa1999
- Jaworski L. Podstawy techniki dyrygowania, UMCS, Lublin, 2003. Lebrecht N. The Maestro Myth. Great Conductors in Pursuit of power. Simon&Schuster, Londyn 1991.
- Shemet Y. Wybrane zagadnienia techniki dyrygowania według metod kształcenia Władimira Kutluyeva i Ilyi Musina, Praca magisterska AM Poznań 2018.
- Weingartner Felix O dyrygowaniu, PWSM Katowice 61

LITERATURA UZUPEŁNIAJĄCA

- K. Wiłkomirski - Wspomnienia i Wspomnień ciąg dalszy, PWM Kraków, 1971 i 1080;
- Grzejewska – Ten wariat Maksymiuk, Oficyna Wydawnicza "Twoja Książka", Białystok 1994;
- H. Czyż – Nie taki diabeł straszny , Wydawnictwo Łódzkie, Łódź 1979;
- H. Czyż – Jak z nut, Wydawnictwo „Tryton”, Warszawa 1993;

- E. Markowska – Jana Krenza pięćdziesiąt lat z batutą, PWM Kraków 1996;/
- Marczykowa Stefan Marczyk we wspomnieniach Żony i Przyjaciół. Printshop Szczecin 2005.
- Sachs H. Toscanini. PIW, Warszawa, 1988.
- M. Drobner, Analogie i dysparcje układu zjawisk świetlnych i dźwiękowych, [w:] „Prace Katedry Teorii PWSM” 6, Kraków 1970, s. 44.

BIBLIOTEKI WIRTUALNE I ZASOBY ON-LINE (opcjonalnie)

- Koncerty i nagrania różnych wykonawców zamieszczone na YouTube, Spotify.

Data modyfikacji	Wprowadź datę	Autor modyfikacji	
Czego dotyczy modyfikacja	czcionka Calibri, rozmiar 11, używać punktów (jeśli potrzeba)		